

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

7 Eylül 2012
Sayı: 171

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**Sığınmacılar değil çıkarlar önemseniyor
Suriyeli sığınmacı sayısı arttıkça hükümet
siyaset değiştirmek için bahane arıyor**

© PHIL MOORE/AFP/Getty Images

Suriye'deki iç savaştan kaçıp Türkiye'ye sığınanların sayısı 80 bini geçti. Yetkililer, her gün 4 bin civarında insanın geldiğini açıkladı. Daha önce Suriyelilere kapımız açık diyen dışişleri bakanı, sığınmacı sayısı 100 bini geçerse Türkiye başa çıkamaz diyor. Ancak öte yandan hükümet, Suriye'deki iç savaşı daha da ölümcül kılan, kitleleri sığınmacı durumuna düşüren silah ve eğitim desteğini sürdürüyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

İktidar için verilen mücadelede hem hükümet hem de muhalif taraf, artık düzeyleri de birbirine yaklaşan aynı şiddet yöntemlerini kullanıyor. Ve şiddetin etkisi, sadece Suriye'de değil, Türkiye'de de kendini gösteriyor.

Artık sadece Suriye için değil, sınır illerinde yaşayanlar arasında da mezhep ayrımcılığı yapılıyor. Türkler ile Kürtler arasındaki ayrıma, Aleviler, Nusayriler, Esad taraftarları da eklendi. Kampların olduğu şehirlerde kamplardaki berbat koşullardan kaynaklanan şiddet olayları artıyor ve bu da buralarda yaşayan insanlarla sığınmacılar arasında gerilime neden oluyor.

Suriye'deki iç savaş 2 milyon dolarlık iş ilişkisini bitirdi. Başka ülkelerle ticareti de etkiledi. Sonuçta işini kaybedenler oldu. Sığınmacıların bir kısmı ailelerini geçindirmek için 25 ile 100 lira arasında değişen yevmiyenin yarısına hasat işinde çalışması, diğer çalışanların tepkisine neden oluyor. Sınır illerinde hiçbir güvencesi olmayan, çocuklarını doyuramayan işsiz sayısı artarken, devletin sığınmacılara bakması, açıktan olmasa da, düşmanlığa yol açabiliyor.

İşte böyle bir ortamda, hükümetin Esad iktidarının yıkılması için çatışmaları desteklemesi, silah ve asker göndermesi ve bu siyasetini haklı göstermek için yaptığı siyasi manevralar ve saldırgan tutumu, gerginliği daha da artırıyor.

Suriye'de taraflar, büyük emperyalist devletlerin karşılıklı desteğiyle iktidar mücadelesi veriyor ama bedelini Suriyeli ve Türkiyeli kitleler ödüyor. İç savaşa uzaktan mali, askeri ve siyasi destek veren emperyalist devletler, acı içindeki kitlelerin sorunlarına hiç de aynı desteği vermiyor. Öldürmeye taraflar ama yaşatmak onları fazla ilgilendirmiyor. Üstelik sırtını sıvazlayıp işi koştukları AKP hükümetine de tek kuruş yardım etmeye hiç niyetleri yok. Dışişleri bakanının süslü toplantılardaki konuşmaları duvara yankılandı. Emperyalist devlet yöneticileri, ne Türkiye'ye ne de diğer komşu ülkelere sığınan yüz binlerce insanla ilgilenmiyor ama hepsi, ayrı ayrı görüşüp iktidar için kan döken gurupların liderleriyle pazarlık yapıyor, üstelik AKP olmadan. Öyle görünüyor ki Esad sonrasında kurulacak iktidardan kazanç elde etmeyi uman AKP hükümetine fazla bir şey kalmayacak.

Kitlelere bedel ödettiren, öldüren, yerinden yurdundan eden bugünkü siyasetin ileride kitleler için iyi bir yere çıkması mümkün değil. Bugün iktidar mücadelesi verenler belki kazançlı çıkacak ama bugün zorda olan kitleler o zaman da zorda olacak.

İşte bu nedenle emekçiler, izlenen siyasetlere taraf olmamalı. Özellikle de emekçileri, kitleleri dine veya milliyete ya da siyasete göre bölen siyasetlere hiç pirim vermemek gerekiyor. Ölümünden kaçan Suriyelilerin çoğunluğu, inançları, milliyetleri ne olursa olsun, bizim gibi siyasi düzenden sorumluluğu olmayan, düzenden mağdur olan insanlar. Hükümetler, temsil ettikleri çevrelerin çıkarlarına göre bugün dost gördüklerini yarın düşman görmekten çekinmiyor. Buna karşın bizim için durum değişmiyor; ezilenler her zaman dostumuzdur. (04.09.12)

Emekçinin Gündemi

Başbakanın her dediği oluyor mu, ya da başbakan ne diyor?

Dönem dönem gündeme getirilen kıdem tazminatının bu kez başbakanın talimatıyla gündemden kaldırıldığı açıklandı. Ardından yine başbakanın dile getirdiği üniversite harçlarının kaldırıldığı duyuruldu.

Geçmişte de benzer şekilde, değişiklik düşüncesi başbakan tarafından açıklanmış ve gerçekleşmişti. Elbette gerçekleşmeyenler de var, ya da aslında söylendiği gibi olmamasına rağmen yapılmış gibi gösterilenler. Örneğin kürtaç veya üniversite harçlarında olduğu gibi. Her şeye rağmen hükümet partisi tarafından bilinçli olarak izlenen bu yolla bir yanılsama yaratılıyor: “Başbakan dediğini yapıyor.”

Bu durum başbakanın “halkını düşündüğünü” değil, AKP’nin hiç de demokratik bir parti olmadığını anlatıyor.

Eğitim sistemindeki değişiklikler, eğitim bakanlığı dışında, kadınları ilgilendiren düzenlemeler, kadın sorunuyla ilgilenen bakanlık dışında, THY’de grev yasağı çalışma bakanı dışında hazırlanıp çıkarıldı. Ve hiç tartışılmadan, dayatıldı. Partide Tayyip diktatörlüğü var ve bu sanki iyi bir şeymiş gibi sunuluyor.

Üstelik hiç tartışmaya açılmadan, dayatma biçiminde yapılan tüm bu değişiklikler, olumlu gibi sunulsa da aslında sadece parası olanları kayırıyor,

emekçileri vuruyor. Üniversite harçlarında olduğu gibi.

Üniversite kontenjanları son yıllarda arttırıldı özellikle ikinci öğretim kontenjanları. Sadece bu yıl 750 bini aşkın öğrenci üniversiteye başlayacak ve sadece 300 bini harç ödemeyecek. Geriye kalan bir o kadar öğrenci, ikinci öğretimde okudukları için iki kat harç ödeyecek. İkinci öğretim, daha düşük puanlı, yani daha kötü eğitim gördüğü için sınavdan

daha düşük puan alabilen, çoğunluğu emekçi çocuklarının okuduğu yerler.

Hükümet harçları kaldırdım derken, aslında aynı parayı emekçilerden almaya devam edecek. Elbette bir de artan özel üniversiteler var. Eğitim seviyeleri ve puanları daha düşük ama harçları dudak uçuklatıyor ama o harçlar da yerinde duruyor.

Kıdem tazminatının bugünlük gündemden kaldırılmasında, AKP’li emekçilerden gelen tepkiler kadar AKP’yi destekleyen sermaye çevrelerini fazla etkilememesi de etkili olmuştur.

Kıdem tazminatı, ağırlıklı olarak sigortasız, kaçak, taşeron ve sendikasıız işçi çalıştıran ve AKP’nin baş destekçisi olan küçük ve orta işyerlerini ilgilendirmiyor. Bu patronlar, zaten kıdem tazminatı ödemiyorlar hatta iş kanunlarına bile uymuyorlar. Kıdem tazminatını sigortalı, sendikalı işçi çalıştıran büyük işletmeler yani 24 milyonu aşkın çalışanın, çoğunluğu kamuda olmak üzere 3 milyonu alabiliyor.

Başbakan, kıdem tazminatını gündemden kaldırarak, hem emekçilerin gözünde yıpranmaktan kurtuldu ve siyasi olarak kazanç elde etti hem de kendisini destekleyen sermaye kesimine rakiplerinin aleyhine tutum alarak kıyak yapmış oldu.

Başbakanın, sözde “halkını düşünerek” yaptığı her değişiklik, yakından bakıldığında hiç de emekçilerin yararına olmuyor. Ne kaçak işçi çalıştırma ne iş kazaları ne taşeron sistemi ne de işsizlikte iyileşme var.

Meclisteki 550 milletvekilinin 480 tanesi patron, bunların 90 tanesi 50’den fazla işçi çalıştıran patron. Bu patron meclisinin, patronlar partisinin başındaki başbakandan, sözde onu eleştiren diğer siyasi partilerden, emekçiler için bir düşünce ve uygulama beklenemez. (03.09.2012)

Gaziantep tekstil işçileri grevde

Gaziantep Organize Sanayi Bölgesi'nde Şireci Tekstil çalışanları, daha önce anlaşma sağladıkları işverenin sözünü tutmaması üzerine yeniden greve başladı. 600 kişi ile başlayan grev bölgedeki diğer firmalara da sıçradı ve grevci işçi sayısı 4 bin 800'e ulaştı.

İşçiler kötü çalışma koşulları, mesai ücretlerini alamamaları ve yıllık izin haklarının ellerinden alınması gerekçesiyle greve çıktılar. İşçilerin talepleri şu şekilde: "Aylık bin lira ücret, asgari ücret tutarında, üç ayda bir olmak ve bordrolarına yansıtılmak koşuluyla dört ikramiye, resmi

ikramiye ödenmesi kararlaştırıldı. Bazı işyerlerinde ücretler 900 liranın da üzerine çıkarıldı.

Ayrıca grevdeki fabrikaların bulunduğu bölgedeki hemen hemen tüm iplik fabrikalarındaki patronlar, işçileri direnişe katılmasa da ücretlere zam yapmak zorunda kaldılar. 8-10 fabrikada ise işçilerin 1-2 saatlik iş bırakma eylemi sonrası patronlar ya talepleri kabul etti ya da grevdeki işçilerin elde edeceği hakları verme sözüyle işçileri çalışmaya ikna etti.

İşçilerin taleplerinin büyük bir kısmı karşılanmış olsa da patronlar bir işyerinde 50'ye yakın, bir başka işyerinde 500'e yakın işçiyi (tazminat hakkını vererek) işten çıkarmak ya da

Büyükşehir çalışıyor: Ulaşımam zam!

İstanbul Büyükşehir Belediyesi, %10 ile %50 arasında değişen oranlarda, bütün ulaşım araçlarına zam yaptı. Böylelikle, günlerdir reklamı yapıyan metro hattının faturasını İstanbullulara çıkartıldı.

Kadir Topbaş zammı savunurken "işçilik maliyetleri arttı" diyor. Bu yalana inanmak için Türkiye'de yaşamamak lazım. Maliyetinin arttığı söylenen belediye işçisinin büyük çoğunluğunun asgari ücret aldığını herkes biliyor. Kaç tane belediye işçisinin maaşı arttı ki işçilik maliyeti artsın?

Ulaşım zammı bir tür vergi gibi. Gelire bakılmaksızın herkesten aynı miktarda alınan dolaylı vergiler gibi adaletsiz. En çok da emekçileri vuruyor. Çünkü belediyenin ulaşım araçlarını en çok emekçiler kullanıyor. Üstelik zorunlu tutulan kart ücretleri, aylık kartlar da cabası. Artık birçok işyeri, servis vermediği gibi fiyat çok arttığı için aylık kart ücretini de ödemiyor.

Buna rağmen otobüslerin güzergahları emekçilere göre değil, daha çok kazanç elde etmeye göre düzenlenmiş. Ayakta, tıklım tıklım, işe yorgun giden emekçiler, evlerine gitmek için de aynıni çekiyor. Üstelik çoğu yerde tek seçenek dayatılıyor. Metrobüs hattında otobüsler kaldırıldı; iki misli ücretle metrobüse biniliyor.

Ankara, Eskişehir, Bursa gibi birçok büyük ilde benzer durum var ve hangi parti yönetirse yönetsin sürüyor. Çünkü bu düzende belediye demek rant, rüşvet, kayırmacılık demek. (03.09.2012)

tatil günlerinde izin, pazar günü çalışan işçiye 100 lira mesai ücreti."

İşçiler grevde oldukları 11 gün boyunca fabrika civarlarındaki sokaklarda kaldılar. Tabii bu süre içinde de polis işçileri sürekli taciz etti. Gürültü kirliliğe sebep oldukları, çevreyi rahatsız ettikleri gerekçesiyle de ceza kesildi. 18 Ağustos'ta patronlarla varılan anlaşmaya göre 780 lira civarında olan ücretler 875 liraya çıkarıldı. Bayramlarda işçilere 10'ar yevmiye üzerinden

"eylem yaptığım için pişmanım" yazısı imzalatılarak işe almak istiyor. Büyük bir kısım bu duruma tepkili olsa da işçiler işbaşı yaptı.

Antepli işçilerin haklı ve kararlı mücadelesi gerek kendi taleplerini patronlarına kabul ettirebilmeleri açısından gerekse de işçi sınıfına moral olması açısından çok önemli. Sınıf kardeşlerimizin mücadelesi bir defa daha işçilerin sadece mücadele ederek haklarını alabileceğini gösterdi. (03.09.12)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Gıda

Sendika ve patron birlikte piknik düzenliyor, bize de katılmak düşüyor

Ramazan boyunca 12 saat çalışma olmayacağını söyleyen patron, son hafta 12 saat çalıştırarak bizlere sürpriz yaptı. Açıklaması ise hatırlı bir müşteri olduğu ve bu müşteriyi kaçırmamamız gerektiği idi. İşçilerin çoğu itiraz etti. Çünkü hem iftar hem sahur, işyerinde yapılmak zorundaydı. Sendika da kendisini işin içine sokarak ara kahvaltı verilmesini sağlayıp -30 dakika ücretlerden kesilmek koşuluyla- bizlere şirin görünmek istedi.

Kesintiyi duyan işçiler; “ara kahvaltı yapacağınıza, sahur yemeğini değiştirdeniz daha iyi olurdu aynı yemeği yemek zorunda kalmazdık” diyerek itiraz ettiler. Bunun üzerine ara kahvaltı kaldırıldı fakat yemekler aynı kaldı. Sendikacılar da kuyruklarını bacalarının arasına kısırtıp kaçtı. Bu vardiya sistemi bayram sonrasında da devam ediyor ve ne kadar süreceği kimse tarafından bilinmiyor.

Daha önce işçilerin sendikacılar yüzlerce defa istedikleri piknik, bayram öncesinde 2 Eylül’de yapılacağı patron tarafından duyuruldu. İşin garibi, sendikacıların, bu pikniğe “biz yapacağız” diye sahip çıkması. Buradaki “biz” kelimesi, patron ile sendikanın nasıl iç içe geçtiğinin bir kanıtı gibi duruyor.

Bölgelere formlar dağıtılarak işçilerden katılımcı isimleri ve yakınlık dereceleri

yazmaları istendi. Katılım yüksek olunca birinci derece yakınlar haricinde kimsenin kabul edilmeyeceği söylendi.

Bu arada 1 Eylül çalışmasının, tüm işçilerin katılımını sağlamak için -hala kaldıysa izinlerden, kalmadıysa da borçlandırılarak yapılacağı açıklaması geldi. Buna karşı cılız da olsa bir tepki oldu fakat fazla sürmedi. Çünkü işçiler gece vardiyasından çıkıp pikniğe gitmek istemediler. Tepkili arkadaşlar ise “bizi onlar götürüyor o zaman bunu da onlar karşılasınlar” dedi.

Önümüzde bir sözleşme ve taşınma dönemi var. Bu döneme şimdiden hazırlanmak gerekiyor. Piknik şimdiye kadar görmediğimiz ve konuşma fırsatı bulamadığımız işçilerle bir görüşme fırsatı olarak kullanılabilir diyerek tepkili arkadaşları gitmeye ikna etmemiz gerekti.

Bu arkadaşlar bize “sendikacıların patrona nasıl yalakalık yaptıklarını görmek için mi gelelim” dediler. Evet, sırf onu görmek ve bu yakınlığın bizlere getirdiği yükü anlamak ve anlatmak için bile pikniğe gitmek gerek. (Bir işçi)

Üreten biziz, yöneten de biz olmalıyız

Her şey patronlar için. Kışın karın yağmasını beklerler. Uludağ’a, Abant’a kayak yapmaya giderler. Yazı beklerler, denizde yatlarda hayatlarını yaşarlar. Patronlar için her gün bayram. Onların hiçbir sorunu olmaz.

İşçi, emekçi kış gelince beş ayın hesabını yapar, doğalgaz, elektrik, su faturalarının hesabını yapar. Yazın ise sıcaktan kavrulur. Bir

defa denize gider, onun hesabını yapar.

İşyerinde sıcakta, 11-12 saat çalışır. İş elbiseleri terden su gibi olur. Müdürüne durumunu anlatsa müdür alay eder. Kendileri odalarından çıkmıyor, ısınırız diye. Kışın da üşürüz diye. Onlar için klimaları üreten de o iyi ortamları sağlayan da biziz. Her türlü zorluğu biz çekiyoruz.

Bizler çoğunluğuz. Elimizde her türlü imkan var. Şarteli indirsek ne klimalar çalışır ne de elektrik. Vanaları kapatsak sular akmayacak. Elimizde daha çok imkan var. Birlik olup örgütlenelim. Her şey bizim olur. (Bir işçi)

Siyasetin Gündemi

Mutabakat önerisinin anlamı

Meclis Başkanı Cemil Çiçek “Vatandaş Cemil Çiçek” olarak hazırladığını söylediği 11 maddelik “Teröre Karşı Ulusal Mutabakat” metnin esas hedefinin “vatandaş bizim belli bir karede, cenaze namazı dışında bir araya gelip bu işi çözmemizi istiyor. Başkasından çözüm beklemek beyhudedir” diye açıkladı.

Çiçek’in bu açıdan gündeme getirdiği ikinci bir konu ise “Türkiye’de bu sorunun çözümü bakımından muhakkak yapmamız gereken bir düzenleme var. O da yeni anayasa” diye ekledi.

Bu 11 maddenin en önemlileri ikinci ve altıncı maddedir.

Madde 2: “Sorun sadece güvenlik tedbirleriyle çözülemez. Hükümet, tüm siyasi partiler STK’lar uyum içerisinde hareket etmelidir.”

Madde 6: “Yeni bir anayasa toplumun tüm kesimlerinin katılımı ve mutabakatını sağlamak suretiyle hazırlanacaktır.”

Çiçek ek olarak “ülkenin bir terör sorunu var ve bu devlet sorunudur. Terörle mücadelede sihirli bir formül yok. Biz olağanüstü yöntemler denedik. Türkiye demokrasi dışına çıkmadan terörle mücadeleyi yürütmelidir” diyor.

Yukarıda aktarılanların da ortaya koyduğu gibi Çiçek, AKP iktidarının şu anda uyguladığı siyasetten farklı bir siyaset öneriyor. İşte bu duyurunun hemen ardından başbakan yardımcısı ve hükümet sözcüsü Bülent Arınç’ın sert bir tepki göstermesi boşuna değil. Arınç,

Çiçek’in duyurusunu önce “muhtıra” diye nitelendirdi ve sonra gelen tepkiler karşısında ise muhtıra kelimesinin “hatırlatmak” anlamına geldiğini söyledi.

Meclis başkanı bu girişimini “kişisel” olarak nitelese de hiç de böyle değil. Burjuvazinin belirli kesimleri içinde son birkaç ayadan beri PKK ile yaşanan çatışmaların giderek hızla tırmanmasının ardından, gerek hükümet gerek devlet içerisinde ve de milliyetçi çevrelerde olayları kullanarak bir Kürt-Türk çatışmasına dönüştürme tehlikesi olduğunu görenler vardır.

Bundan hem siyasi hem de maddi çıkar bekleyen çevrelerin olduğu aşikar. Ancak böyle bir siyaset, başta bazı büyük sermaye çevreleri olmak üzere siyasi çözüm isteyen burjuvazinin işine gelmiyor.

Hükümetin, demokratik çözümden, şiddette geri dönmesi nedeniyle, bir gurup Kürt ve Türk patronlar, doğrudan devreye girdi. İstanbul’da, Diyarbakır Borsası ile Güneydoğu Sanayici İşadamları Derneği’nin öncülüğünde bir toplantı yapıldı.

Bu toplantının amacı; Kürt sorununu çözümünde “ortak akıl” arayışı ve bir “silahsız siyaseti” partiler üstü yürütülecek bir strateji ile anayasa çalışmalarına destek verip, diyalog yolunu açmakmış.

Bu girişim içinde yer alan isimler arasında Güler Sabancı, İshak Alaton, Dengir Mir Mehmet Fırat, Ahmet Türk, Leyla Zana, Yaşar Kemal, Orhan Pamuk gibi isimlerin olması anlamlı.

AKP Diyarbakır Milletvekili G. Ensarioğlu, Meclis Başkanı Çiçek’in başkanlık yapacağı bir akıl adamlar topluluğu oluşmasını önerdi ve “Bana göre BDP’den de MHP’den de isimler olmalı” diye vurgu yaptı.

Hatırlanacağı gibi 1994’de Sakıp Sabancı Kürt sorununun çözülmesi için 10 yıl boyunca askeri yöntemler denenip 100 milyar dolar boşuna harcadığını açıklayarak siyasi bir çözüm isteğini dile getirmişti.

Her ne kadar da AKP birkaç yıl boyunca bazı girişimlerde bulunup siyasi çözüm getireceğini iddia etmiş olsa da bugün gelinen nokta bir çıkmaz. Bazı burjuva çevreleri siyasi çözüm istese de bir üçüncü dünya burjuvazisi olan Türk burjuvazisi için bu oldukça zor.

Çünkü Kürt sorunun demokratik çözümü, Kürt halkına bugün tanınmamış olan birçok demokratik hakkın tanınmasını gerektiriyor. Tüm bu hakların uygulanması masraf gerektiriyor. Barışçı çözüm isteyen burjuvazi, bunun bedelini ödemek istemiyor. Tüm masrafın devletin kasasından yani emekçilerin sırtından karşılanmasını dayatıyor. Hükümetleri sıkıştıran bir sorun da budur.

İşte bu ortamda biz Kürt ve Türk emekçiler burjuvazinin oyunlarına gelmeyip birlikte sınıf temelleri üzerinde hareket etme yollarını bulmalıyız. (4.09.2012)

Uluslararası Gündem

Irak

Petrol tröstleri ülkeyi parçalıyor

ExxonMobil ve Chevron şirketlerinin ardından Total da Irak'ın kuzeyinde bulunan ve Türkiye, Suriye ve İran sınırlarına yakın, Irak Kürdistan bölgesine yerleştiğini duyurdu. Irak Kürdistanı, topraklarında çok büyük ve şu ana kadar işlenmeyen petrol rezervleri bulunmasının kurbanı.

Petrol tröstleri, ABD ordusu tarafından başa getirilen ve resmi ifadeye göre "uluslararası toplum" tarafından resmen tanınmış olan resmi Bağdat hükümetini hiçe sayarak direk olarak, yerel Kürt hükümeti ile bağ kurdular.

Yerel hükümet tröstlere merkezi devlete göre çok daha kazançlı olanaklar sunup ülkenin zenginliklerini onlara teslim ediyor. Hatta artık Irak merkezi devletinin denetim dışında kalacağı yeni bir boru hattı oluşturulup çıkan petrolü doğrudan bir Türk limanına taşımak söz konusu.

Bağdat hükümeti, bu olay vesilesiyle petrol gelirlerinin bir kısmını kaybetmekten ve de bu durumun ülkenin başka bölgelerine de örnek teşkil edebileceğinden endişelendiği için protestolarda bulundu. Hatta petrol şirketlerini Irak'ın diğer bölgelerindeki anlaşmalarını feshetmekle tehdit etti.

Aslında sonuçta Bağdat hükümeti, bağlı olduğu ABD hükümetinden bir çözüm bekliyor. ABD hükümeti ise sorunun en iyi şekilde çözümlenmesini arzu ettiğini belirtip petrol sanayisinin

gelişmesinde herkesin çıkarı olduğunu anlatıyor.

ABD yöneticilerinin, Irak'ın demokratik, bağımsız ve hatta refah içinde bir ülke olmasına ilişkin nutukların bir damlalık petrol değeri bile yok.

En büyük üç petrol tröstü, tamamen kendi emirleri altında

korunduğunu uzaktan seyretme imkanına sahip olacaklar!

"Uluslararası topluma" gelince, petrol tröstlerinin her istediklerini yerine getirmeyi kendine bir görev saydığı için Kürt devletini resmen devlet olarak tanımasa da, tüm bunlara göz yumacak. Irak, önce

olan yeni bir prenslik oluşturmak aşamasında; öyle bir devlet oluşturuyorlar ki bu devlet en adi biçimde: Petrol kuyularından petrolün çıkarılmasını ve götürüleceği yere ulaştırılmasını garantilemek için petrol kuyuları etrafında yerleştirilmiş tıpkı paralı asker orduları gibi bir bayrak ve silahlardan ibaret.

Kürt halkına gelince içlerinden bazıları, petrol kuyularında tröstler için çalışıp hayatlarını tehlikeye atma şansına sahip olacaklar.

Diğer büyük bir çoğunluk ise tel örgülerle örülmüş alanlarda yükselen petrol alevini ve onu taşıyan kamyonların, Total veya Exxon "güvenlik uzmanlarının" denetimi altındaki yeni Kürt ordusu tarafından, güvenli bir şekilde nasıl

bombalarla yerle bir edildi ve ardından da askeri işgale uğradı. Şimdi ise ülke petrol tröstlerinin çıkarları doğrultusunda fiilen bölünüyor. İşte özet olarak, halkların özgürlüklerini nasıl savunduklarını somut olarak görüyoruz. LO (31.08.2012)

Marikana katliamının ardından grevler yayılıyor

Başkent Johannesburg'a 100 km uzaklıktaki Marikana'da bulunan İngiliz-Güney Afrika platin maden şirketinde greve giden madencilere karşı, Güney Afrika polisinin 16 Ağustos'ta yaptığı saldırının geçici bilançosu 34 ölü, 78 yaralı ve 259 tutuklanmadır.

Grevler, Güney Afrika'da genellikle ölümlerle sonuçlanır. Ancak bu son katliam, ülkenin ANC (Afrika Ulusal Kongresi) başkanlığında 1994'de iktidarın oluşma döneminden ve hatta 1960'da ırk ayırıcı rejiminin gerçekleştirdiği Sharpville katliamından da kanlı.

Marikana grevi, 14 Ağustos'ta yeraltı madenlerinde çalışan 3 bin madencinin ücretlerinin 1.250 avroya çıkarılması (%200 zam) isteğiyle başladı. Sonra bu istek madende çalışan diğer 28 bin işçinin de eyleme katılmasıyla ortak bir isteğe dönüştü.

Madenciler dünyanın en değerli madenlerini çıkarmaları ve rejimin bütün vaatlerine rağmen, iğrenç bir ikiyüzlülükle "gayri resmi kamplarda", yani elektriği bile olmayan ve 30 aileye bir tuvalet ve çeşme düşen gecekondularda yaşamak zorunda. Ülkedeki enflasyon nedeniyle temel ihtiyaç maddelerinin fiyatı, çoğu Avrupa ülkesini bile geçti.

Bir yandan Lonmin, Anglo-American, BHP gibi büyük maden şirketleri, 2010 yılı sonuna kadar, 2008 ekonomik çöküşünden sonra dünya pazarında maden fiyatlarının tırmanmasıyla rekor kâr elde ettiler. Diğer yandan, rejimin bütün vaatlerine rağmen işçi sınıfının yaşam şartları kötüye gidiyor. Bu durumda madenciler, maden şirketlerinin doymak

bilmezliğine karşı ne ANC rejimine ne de maden şirketlerine bağlı satılmış sendika önderliklerine güvenebilirler. Örneğin Lonmin maden şirketinin yürütme kurulunda bir maden sendikası eski genel başkanı olup sonradan milyarder olan ve de sendika üzerinde etkisini sürdürmeye devam eden Cyril Ramaphosa bulunuyor.

Madencilerin öfkesi, sendika yöneticilerine rağmen, daha önce ve 2010'daki grevlerde olduğu gibi ansızın patlak verdi. Geçen Mayıs ayında Lonmin maden şirketinde, bir yerel sendika başkanı, çok mücadeleci olduğu iddialarıyla sendikadan atıldı ve madenciler bu nedenle greve gitmişti.

Marikana'daki grev, sendika başkanlarının bütün baskılarına rağmen gerçekleşti ve bu nedenle de yasa dışı ilan edildi ve grevciler hem Lonmin komandolarının hem de polisin saldırılarına uğradılar. Grevin ilk haftası 6'sı madenci olmak üzere 10 kişinin ölümüyle sonuçlandı.

16 Ağustos'ta Lonmin yönetimi, görüşmeleri kabul etmediği için grevciler maden ocağına yakın bir tepeyi işgal edip istekleri yerine getirilinceye kadar burayı terk etmeyeceklerini duyurdular. Polis güçleri helikopter ve zırhlı araçların yardımıyla grevcileri abluka altına aldı. Ardından da yaklaşık 15 dakika süren bir yayılım ateşi sonucu katliamı gerçekleştirdiler.

Bu katliam karşısında Cosatu sendika konfederasyonu kimin saflarında olduğunu açıkça ortaya koyarak grevcileri suçladı ve çatışmaları ilk başlatanların grevciler olduğunu ve polise ilk saldıranların onlar olduğunu (polis hiç zayıf vermedi!) iddia

etti. Güney Afrika devlet başkanı Jacob Zuma ise daha temkinli davranarak olayı aydınlatmak için bir komisyon kurulduğunu açıklamakla yetindi. Bunun nedeni rejimin platin madencilerinin (dünyada platinin % 80'i bu ülkede üretiliyor) ve özellikle de maden sektörünün tümünün tepki göstermesinden korkmasından. Çünkü maden sektöründeki bir sosyal patlama, ülkenin temel döviz kaynağını kurutur.

Terör uygulayarak madencileri susturabileceklerini sanan maden patronları tamamen yanıldı. Marikana'da, 16 Ağustos olaylarından sonra da madenciler grevlerini devam ettirdiler ve Lonmin yönetimi 20 Ağustos'tan itibaren iş başı yapmayanları işten atacağına dair yaptığı tehditlerden vazgeçmek zorunda kaldı.

Hareket yayılarak devam ediyor. Hatta 21 Ağustos'tan sonra grev dalgası, Rustenberg şirketine ait 12 kuyuda çalışan 58 bin madenciye de eyleme geçirdi. Gittikçe daha çok sayıdaki madenci ayda 1.250 avro ücret isteğiyle greve katılıyor.

Bunlara ek olarak "gayri resmi kamplar" olarak adlandırılan gecekondularda da mücadeleye destek, eski siyah ayırıcılığı karşıtı marşlar eşliğinde yoğun şekilde devam ediyor. Bundan 18 yıl önce sadece görünüşte ırkçı yönetime son verilmesine rağmen sınıf ayırıcılığı devam ediyor ve esas yok edilmesi gereken de budur. LO (24.08.2012)

Generaller ve Müslüman Kardeşler hem rakip hem suç ortağı

Geçtiğimiz haziran ayında Cumhurbaşkanı seçilen Müslüman Kardeşler'in adayı Muhammet Mursi, bir grup üst rütbeli askeri emekliye ayırdı.

Emeklilik, bu askerler için, altın kaplı, onursal ve kârlı bir görev. Mısır Genelkurmaylığı, bu kararı kendilerinin onayı ile alındığını belirtti. Hatta bazı generallere rütbe bile verildi. Geriye yüksek rütbeli askerleri emekliye ayıran sivil başkan kaldı.

Mısır'da ordu, 1952 askeri darbesinden bu yana, iktidarı fiilen elinde tutuyor. Sadece devlet başkanları çıkarmıyor aynı zamanda generallerin, subayların yakın çevresi, sanayinin önemli bir kısmını elinde bulundurarak ekonominin birçok sektöründen pay alıyor. Ayrıca bunu yaparken toplumsal yaşam üzerinde sıkı bir denetim mekanizması kuruyor. Bu gücün gölgesinde milyarder olan Mübarek ailesi ise generallere karşı duyulan toplumsal öfkenin sembolüydü.

2011'in Ocak ve Şubat aylarındaki gösteriler nedeniyle durum Mübarek için dayanılmaz hale geldi. Tantavi (dönemin genelkurmay başkanı) geçiş döneminin tüm sorumluluğunu yükledi. Böylece ne askerlerin üniformaları ne de mülk sahiplerinin saçlarının tek bir teli zarar görmüş oldu.

Sivil iktidara geçiş mülk sahipleri için de askerler için de Mısır'ı vesayet altında tutan ve Mısır ordusuna mali yönden

büyük destek sağlayan ABD'nin arzu ettiği gibi oldu.

Müslüman Kardeşler, Mısır'daki başlıca eski gerici partilerden birisiydi. Askeri diktatörlük onlara Mısır'ın sosyal ve yardımlaşma hizmetlerini devretti. Onlar da bu sayede "dürüst" unvanına kavuştu. İlk yürüyüşlere katılmayıp ABD'nin güvenini de kazandılar.

Müslüman Kardeşler önce genel seçimleri ardından da

subayların bir kısmının yeni sivil hükümet sayesinde mesleki umutlar beslediğini yazıyor.

Mısırlı işçiler, yoksullar genellikle tüm bunlardan bir şey bekleyemez. Mübarekten Mursi'ye, hala hakim sınıf iktidarı devam ediyor. Açık ya da gizli, subaylar devletin belkemiği olarak kaldı. Mübarek gitti, Tantavi emekli oldu ancak ezilenler için hala ne ekmek ne iş ne de konut var. LO (17.08.2012)

başkanlık seçimlerini kolayca, hatta daha doğru bir ifadeyle "toplumsal düzeni incitmeden" kazanmayı başardı.

Düzen içinde geçiş sağlandıktan sonra, ordunun üst düzey güçleriyle Müslüman Kardeşler arasındaki suç ortaklığı, gerçek iktidarın kimde olacağı konusunda yarışa dönüştü. Bu rekabet şimdilik yumuşak ve kesinlikle, kariyerleri Tantavi ve hempalarının hareketsizliği tarafından durdurulan subayların büyük bir bölümü ile anlaşma halinde.

Öte yandan Mursi kendi "darbesini" bu sayede yapmış oldu. Amerikan basını, genç

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Kapitalizm ve spor

Bir olimpiyat oyunları daha geçti. Medya yine tıpkı diğer turnuvalarda olduğu gibi, ışıklı, süslü, açılışı ve kapanış törenlerini yere göğe sığdıramadı.

Türkiye bu olimpiyat oyunlarına rekor düzeyde oyuncu gönderdi. Başta başbakan olmak üzere, cumhurbaşkanı, spor bakanı sporcularla fotoğraf çektirip yemekler yediler, iddialı laflar ettiler, Türk sporunun gelişmesinden, Türk milletinin sporculuğundan bahsedip prim elde etmeye çalıştılar. Ancak tüm bunlar Türkiye'ye özgü değil. Kapitalizmin hakim olduğu tüm dünyada kapitalizm ruhu tüm spor dallarına işlemiş durumda.

Aslında olimpiyat oyunlarının kökeni Eski Yunan'da başlar. O dönem Yunan Olimpiyatları, tanrıları onurlandırmak için düzenlenirdi. Roma İmparatorluğu zamanında da toplumsal hoşnutsuzluğun önüne geçebilmek için sirk oyunları düzenlenirdi. Çünkü bu, toplumsal hoşnutsuzluğu gidermenin en ucuz yoluydu.

Öte yandan tarihte önce soylular sonra da burjuvazi yani her türlü ekonomik imkanı elinde bulunduran sınıflar, kendi topraklarında spor etkinlikleri düzenliyorlardı.

Kökeni askeri olan ve bir ülkenin bir ucundan diğerine çeşitlilik gösteren spor faaliyetleri için spordan çok oyun olarak söz etmek daha doğru. İlk sanayileşen ülke olan İngiltere'de, birçok modern

sporun kurallarının belirlenmesi tesadüf değildi.

Spor eğitimi veren okullarda yalnızca büyük burjuvazinin, soyluların çocukları eğitim alıyordu. Bunun amacı "sağlıklı vücutlarda sağlıklı beyinler" yani hakimler sınıfı belli ölçülerde temsil edebilecek, onların sınıf özelliklerini yansıtabilecek kişiler yetiştirmektir. İşçiler, açık bir

şekilde, bu kulüplerden dışlandı. Bu durum, Avrupa'nın diğer ülkelerinde de aynıydı. Buna karşılık işçiler kendi kulüplerini kurdular.

Olimpiyatın ortaya çıkışı

Olimpiyatlar, doğrudan soyluların amatörlük düşüncesine bağlıydı. Bir İngiliz soylusu olan Pierre de Coubertin, İngiltere'de soylu erkeklerin eğitiminde sporun oynadığı rolden etkilenmişti. Onun düşüncesinde spor, seçkinlerin bedenlerinin sağlıklı bir biçim kazanmasına yönelikti. Onun öncülüğüyle modern oyunlar ilk kez 1896'da düzenlendi.

Pierre de Coubertin:
"Olimpiyatların ilk ayırt edici

özelliği dini olmasıdır. Antik çağlarda bir atlet, egzersiz yaparken pazı, kas yapararak vücudunu şekillendirip tanrılarını onurlandırıyor. Modern atlet de kendi ırkını, bayrağını, vatanını yücelterek aynı şeyi yapıyor" diyordu. Bir atlet ancak bir ulusun bayrağı altında oyunlara katılabilir. Törenler, olimpiyatların açılışı (milli delegelerle birlikte),

madalya töreni (milli marşlarla birlikte) kesinlikle milliyetçiydi ve öyle de kaldı.

Coubertin'a göre cesur atlet sadece erkek olabilirdi ve 1900'den itibaren kadınların varlığını kabul etmek zorunda kalsa da hayatı boyunca kadın sporunun

korkak bir düşmanı olarak kaldı. İrkçı ve Yahudi düşmanıydı.

İşçi sporunun kökleri

İşçiler arasında spor, burjuva çevrelerinden birkaç on yıl sonra gelişti. Spora aslında başlangıçta kısmen, boş zamanlarda yapılan bir etkinlik gözüyle bakılıyordu. 19. yüzyılın sonunda, sanayileşmiş ülkelerde, haftanın altı günü, (en az) on saatlik çalışma kuraldı. Ücretli izin yoktu ve tatil günleri de çok azdı. Özellikle kilisenin pazar sporuna karşı olmasını da göz önünde bulundurursak geriye çok az vakit kalıyordu.

Yüzyılın başında işçiler, bir dizi mücadeleye giriştiler. Bu

mücadeleler sırasında çalışma saatlerinin azaltılmasını sağladılar.

Spor işçiler arasında, en azından erkekler arasında, hızla yayıldı. Olimpiyatlardaki spor düzeninden farklı değerlerle bir sosyalist hareket kuruldu. Örneğin Alman Sosyal Demokrat Partisi, “İnsanlığın geleceği enternasyonalle olacak” fikri çevresinde, on binlerce işçiyi örgütledi.

Sosyalist hareket, İngiltere’de ve Fransa’da o kadar güçlü değildi ancak birçok genç işçi, spora düşkün olmasına rağmen olimpiyatlara, seçkinlerin arasına katılmak istemiyordu. Başka birçok ülkede de işçiler kendi spor kulüplerini kurdular. Onlar askeri, milliyetçi, çıkarıcı, rekor, “yıldız” baskısı altında, “patron” karakterli jimnastiğe, hatta birçok dini kulübe sosyalist bir alternatif olmak istiyorlardı.

Dünya savaşları ile birlikte spor emekçiler arasında yeni bir atılım yaptı. Devletler askeri hazırlıkta, fiziksel eğitimin önemini görüyorlardı. Ayrıca orduların arasındaki ilişkiler, sporun yayılmasını destekliyordu. Örneğin Fransa’da futbolun, İngiliz askerleri sayesinde gelişmesi gibi. Aynı şekilde Türkiye’ye futbol, İstanbul’un işgali sırasında İngiliz askerleriyle girmiştir.

Sporun genel olarak yayılmasına işçi sporunun gelişmesi de eşlik etti. Örneğin Alman Sosyal Demokrat Federasyonu’nun, 1930’da, 1 milyon 200 bin üyesi vardı. Avusturya’nın ise 300 bin üyesi vardı. Uluslararası toplantılar yapılıyordu. 1930’da, Sosyalist Kültür Fizik Enternasyonal’i kuruldu.

Bu örgüt 1921 yılında, Prag’da ve ardından da 1925’de Frankfurt’ta işçi olimpiyatları düzenledi. Bu uluslararası

örgütler, sadece spor karşılaşmaları yapmıyor aynı zamanda devrimci şarkılar söylüyor ve siyasi piyesler, sanatsal gösteriler sahneliyordu. Örnek uygulamaları yapılan örgütlerin reformizmine rağmen, burjuva olimpiyatlarından net bir şekilde farklıydı. Ne kırılacak bir rekor söz konusuydu ne de tapılacak bir yıldız ama festival ortamında büyük barış gösterileri vardı.

Burjuvazinin olimpiyatları savaşta yenilen devletleri olimpiyat oyunlarına dahil etmezken (Avusturya, Bulgaristan, Macaristan ve Türkiye 1920’deki olimpiyatlara, Almanya ise 1920 ve 1924’te düzenlenen olimpiyatlara dahil edilmedi) işçi olimpiyatları “artık savaşa hayır” diyordu.

İşçi olimpiyatlarının törenlerinde ulusal marşların ve bayrakların yerinde kızıl bayraklar ve devrimci şarkılar vardı. 1925’te, olimpiyatların kapanışında kapitalizmin yok olduğu ve yerine sosyalizmin kurulduğu bir toplumu anlatan bir tiyatro sahnelenmişti.

Komünistler ve spor

Öyleyse, özet olarak, spor; milliyetçilik, ırkçılık, cinsiyetçilik, şiddet, çıkarıcılık, sömürü gibi kapitalist toplumun tüm kusurlarının taşıyıcısı. Eğer ileride işçiler iktidarı ele geçirirse, spor, elbette, toplumsal sağlık, kültür, gelişme aşamasına, kullanılan araç gerece göre bugünkü kullanımından, farklı bir biçim kazanacak.

Günümüzde, maalesef, spor uygulamadan daha çok bir şovdur. Bizler elbette, seyir zevki yüksek müsabakaları seyretmekten zevk alabiliriz ancak birçok ülkede spor, gençleri pasifleştiriyor.

Toplumsal ve siyasal bir amacın olmayışı nedeniyle

gençler, sağlıkları hatta hayatları pahasına bile olsa, tüm umutlarını sportif başarının üstüne kuruyor. Diğerleri ise kapitalist toplumun onlara ayırdığı sömürü koşullarından televizyon karşısına geçerek ya da stadyumda seyirci olarak kaçmaya çalışıyorlar. Yoksul ülkelerde olduğu gibi zengin ülkelerde de emekçi gençler için spor bu biçimiyle “halkların afyonu”.

Öte yandan koca toplumun yalnızca bir bölümü aktif olarak spor yapıyor ve toplumun çok büyük bir bölümü çalışma şartlarından ve ofislerde hareketsiz kalmalarından dolayı birçok hastalığa maruz kalıyorlar.

Komünist temellerde işleyen bir toplumun geleceğine gelirsek; tüm sosyal yaşamın yeniden örgütleneceğini ve sporun kendine özgü faaliyetleriyle var olmaya devam edeceğini söyleyebilir miyiz?

Şurası gerçek, “profesyonel spor” varlığını devam ettirmeyecek. Ancak çalışma zamanı ile boş zaman arasındaki ayırım kesin biçimde şimdikiyle aynı olmayacak. Şüphesiz bir kadın veya bir erkek tüm hayatı boyunca, çeşitli spor etkinliklerinde bulunabilir ancak bugün olduğu gibi bu fiziksel etkinlikleri yaşamlarının ve üretici çalışmanın merkezine koymayacaklar.

Öyleyse şurası kesin ki spor bir yapı içinde varlığını devam ettirecek ancak milliyetçiliği, ayırmacılığı, ırkçılığı ve kadın düşmanlığını taşımayacak tersine dayanışmanın anlamını, yalnız birine hatta insanlığa ait olma duygusunu yükseltecek. LO

Anma... Anma... Anma...

12 Eylül darbesinin gerçek sorumluları

12 Eylül darbecisi iki genel eskisi yargılanıyor. Ancak emekçileri çok ağır etkileyen bu darbenin asıl sorumluları hakkında tek söz edilmiyor. 12 Eylül'de askerler, kendi çıkarları için değil, büyük sermayenin düzenini korumak, patronların kasalarını dolduracak düzeni işletmek, işçi sınıfına boyun eğdirmek için darbe yaptılar.

1975'ten sonra ekonomik kriz başlamış, kâr oranları düşen patronlar, sözleşmelerde düşük ücret dayatıyor, işçi çıkarıyor ve bu nedenlerle greve gidiliyordu. Bu ortamda, Demirel hükümeti, 24 Ocak Kararları'nı açıkladı. Bu kararları hazırlayan, eski patron sendikası başkanı, dönemin DTP müsteşarı Turgut Özal'dı. Bir de sözde ekonomk istikrar için DTP'ye bağlı "Toplusözleşme Koordinasyon Kurulu" oluşturuldu. Bu kurulun dışında sözleşme imzalanmayacaktı.

24 Ocak Kararları, devalüasyona, yüksek faize, ihracat için ücretlerin düşürülmesine, kamu ürünlerinde zamma yol açtı. İşçiler, hızla düşen satın alma güçleri nedeniyle daha yüksek ücret artışı istiyor, bunun sonucunda grevler sertleşiyordu. Sonuçta 24 Ocak Kararları, grevleri daha da yaygınlaştırdı.

Patron örgütleri de işçi haklarına karşı kampanya yürütüyordu. İşverenler sendikası, işçi sendikalarını

"ideolojik" grev yapmakla suçluyor, grev hakkının sınırlanması istiyordu. TÜSİAD ise ücret artışlarının enflasyonu körüklediğini, ücretlerin düşürülmesi gerektiğini söylüyordu.

İşte bu ortamda, uygulanamayan 24 Ocak Kararları'nın rahatça uygulanması için yönetime el koyan 12 Eylül darbecilerinin ilk kararlarından biri, siyasi partilerle birlikte, grevdeki işçilerin yüzde 87'sinin üyesi olduğu DİSK'in kapatılması oldu. Ücretlere zam yapıp, tüm grevler kaldırıldı. Önceden hazırlanmış listelere göre 5 bin işçi işten çıkarıldıktan sonra işçi çıkarılması yasaklandı.

Daha sonra, sözleşmeler için yetkili 9 üyeli Yüksek Hakem Kurulu oluşturuldu. İşçileri Türk-İş temsil ediyordu. Darbeyi alkışlayan Türk-İş Genel Sekreteri Sadık Şide, 12 Eylül hükümetinde Sosyal Güvenlik Bakanı oldu. 400 bin işçi, yedi ay sonra çalışmaya başlayan Yüksek Hakem Kurulu'nun karar almasını aylarca bekleyecek ama bir türlü sıra gelmeyecek, gelenler de hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Bu kurul aracılığıyla yapılan en büyük saldırı, ücretlerin enflasyon karşısında geriletilmesi oldu. YHK, hükümetin öngördüğü enflasyona göre zam veriyor ama hükümet, 24 Ocak Kararları

uyarınca fiyat denetimi yapmadığı, enflasyonu sözde serbest pazarın gereği ama gerçekte patronların vurgun yapması için düşürmediğinden, öngörülen enflasyon oranına hiç yaklaşılamıyordu. 1980-1988 yılları arasında işçilerin satın alma gücü yüzde 28, memurların yüzde 41.5 oranında düşürdü.

Öte yandan, kıdem tazminatı ve ikramiye sınırlama getirildi, SSK pirimi için işçiden yapılan kesinti arttırıldı. Getirilen yeni sendikal düzende, sendikalaşma, sözleşme ve grev hakkı kısıtlandı. Hak grevi, dayanışma grevi, genel grev, iş yavaşlatma yasaklandı.

1984'te sendikalar yeni yasalar çerçevesinde çalışmaya başladığında, kayıtlı 2.5 milyon işçinin sadece 920 bini sendika hakkından yararlanabiliyordu. Bu işçilerin 507 bini genişletilmiş olan grev yasağı kapsamındaydı. Bugün işçi sayısı çok daha fazla olmasına rağmen, hala yürürlükte olan bu yasalar sonucunda sendikalı işçi sayısı daha da düştü. Yani darbe, amacına ulaştı.

12 Eylül darbesine işçi sınıfının ilk karşı çıkışı 1989 Bahar Eylemleri ile oldu. Bu mücadeleyle, başta kamu işkollarında çalışan işçiler, satın alma gücünü biraz olsun yükselttiği gibi yasalarda ve toplumda demokratikleşme yönünde gelişmelere yol açtılar. Arkası da geldi...

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro
İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.